

ZPRAVODAJ

Obracíme se na všechny naše členy a příznivce

Začátkem října tohoto roku proběhnou volby do Senátu Parlamentu ČR a do krajského zastupitelstva Ústeckého kraje. Komunistická strana Čech a Moravy v minulých krajských volbách zvítězila a společně se zastupiteli za ČSSD vytvořila koalici, která čtvrtým rokem řídí Ústecký kraj. Historicky prvním hejtmanem za naši stranu se stal Oldřich Bubeníček. Výsledky hospodaření kraje a realizované akce ukázaly, že vláda nad krajem je v dobrých rukách.

Aby naše strana potvrdila výsledky z minulých voleb, bude v předvolebním období potřeba zapojit co největší počet členů a příznivců do získávání voličů pro naše kandidáty. Obracíme se proto na Vás s žádostí o pomoc.

1. Úspěch ve volbách je především závislý na hlasech našich členů a všech příslušníků jejich rodin. Přesvědčte všechny rodinné příslušníky z široké rodiny, aby k volbám šli a volili naše kandidáty.
2. Oslovujte své známé, naše příznivce a požádejte je o podobný postup, jaký uplatňujeme u našich rodin. Seznamte je s našimi kandidáty a naším programem.

Kdo za nás kandiduje?

Do Senátu Parlamentu ČR kandiduje za KSČM JUDr. Mgr. STANISLAV KÖRNER

Stanislav Körner je bezpartijní, pracuje na Krajském úřadě Ústeckého kraje ve funkci vedoucího oddělení. Je externím učitelem na UJEP. Okresní organizace KSČM potvrdila Stanislava Körnera do funkce kandidáta pro senátní volby. Ve volbách do Zastupitelstva města Ústí nad Labem v roce 2014 Stanislav Körner kandidoval a byl zvolen. V důsledku možného střetu zájmu však na mandát zastupitele rezignoval a na jeho místo byl zařazen náhradník z naší kandidátky. Pracuje však jako předseda Komise prevence kriminality Rady města Ústí nad Labem. Je odborníkem v oblasti bezpečnosti a dopravy, byl vojákem z povolání a pracoval na Ministerstvu vnitra odboru azylové politiky. Je ústeckým patriotem a příznivcem naší strany.

Vedoucí kandidát krajské kandidátky OLDŘICH BUBENÍČEK

Oldřich Bubeníček je povoláním novinář. Od roku 2012 je hejtmanem Ústeckého kraje. Jeho zvolení je svým způsobem historickou událostí, protože je prvním hejtmanem, komunistou, zvoleným po roce 1989. V komunálních volbách dostal také důvěru ve

svém bydlišti Bílině a v roce 2014 se stal neuvolněným starostou. Zastává rovněž funkci předsedy KV KSČM Ústeckého kraje. Ústecký kraj dosáhl v končícím čtyřletém období celou řadu mimořádných výsledků. Například se podařilo dokončit naprostou většinu projektů, podaných v rámci Regionálního operačního programu Severozápad, který byl v předešlém období postižen korupční aférou a dlouhou dobu pozastaven. Největší zdravotnické zařízení Krajská zdravotní, a.s. dokázala hospodařit s kladným hospodářským výsledkem, přestože investice a nákup nového zdravotnického vybavení i nadále probíhají ve stejné intenzitě. Byly však vypovězeny nevýhodné smlouvy a racionalizován provoz všech zdravotnických zařízení sdružených v KZ, a.s. Kraj zvládl pomoc obyvatelům při povodni, ozdobou pak bylo připomenutí dvoustoletého výročí Bitvy u Přestanova a Chlumce v roce 2013 nebo Celostátní Olympiáda dětí a mládeže v roce 2016. Oldřich Bubeníček má přirozenou autoritu a patří k oblíbeným politikům.

V našem okrese vede kandidátku PAVEL VODSEĎÁLEK

6. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Pavel Vodseďálek je uvolněným předsedou Výboru pro národnostní menšiny Zastupitelstva ÚK a je rovněž zastupitelem Statutárního města Ústí nad Labem, zastává funkce člena dozorčích rad DPMÚ a Severočeského divadla opery a baletu. Zastává funkci předsedy OV KSČM a je rovněž členem Výkonného výboru ÚV KSČM. Výbor pro národnostní menšiny patří k velmi potřebným a úspěšným složkám Zastupitelstva Ústeckého kraje. Jeho cílem je umožňovat příslušníkům jiných národností udržování vztahu k původní vlasti, ale také integraci do života u nás. Podstatnou částí je podpora v oblasti kultury a vzdělávání, ale i klubové činnosti, zábavy, výlety, vystoupení umělců, besedy se spisovateli, ale například i volby královny krásy nebo ocenění nejlepších studentů z národnostních menšin. Vyvrcholením je celokrajská přehlídka Barevný region, kde jednotlivé národnosti předvádějí výsledky své kulturní činnosti. Pavel Vodseďálek byl ve funkci předsedy Výboru pro národnostní menšiny úspěšný a rád by v této práci pokračoval.

PaedDr. Petr Brázda

14. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Petr Brázda pracuje na krajském úřadě, externě spolupracuje s FSE UJEP. Je zastupitelem Ústeckého kraje a předsedou Komise zahraniční a členem Výboru pro výchovu, vzdělávání a zaměstnanost. Je také zastupitelem Statutárního města Ústí nad Labem a členem sportovní a školské komise a redakční rady Městských novin. Pracuje ve Výboru ROP Severozápad. Je tiskovým tajemníkem OV KSČM, výrazně se angažuje v kauze dokončení dálnice D8.

Gabriela Hubáčková

20. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Gabriela Hubáčková je poslankyní Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, stínovou ministryní školství za KSČM a zastupitelkou Ústeckého kraje a předsedkyní

Levicových klubů žen Ústeckého kraje. Směr jejího působení je zaměřen na problematiku školskou, sociální a činnosti žen. Výrazně se angažuje při schvalování zákonů z oblasti vzdělávání a výchovy.

Miloslav Buldra

27. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Miloslav Buldra je zastupitelem Městského obvodu - Neštěmice, předsedou komise finanční MO. Pracuje jako seřizovač ve firmě INPEKO. Je předsedou MO KSČM v Neštěmicích, zastupoval naší okresní organizaci na sjezdu KSČM.

Josef Dyrynk

35. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Josef Dyrnyk je zastupitelem Městského obvodu Ústí nad Labem – město a člen majetkové komise Rady města Ústí nad Labem. Ve svém profesním životě pracuje na úseku správy bytového fondu.

Jan Janeček

41. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Jan Janeček je projektový manažér, člen Zastupitelstva městského obvodu Ústí nad Labem - Město. Je členem krajské komise mládeže KSČM a pracuje jako dobrovolný zdravotník v organizaci Via Evropa.

František Minárik

48. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

František Minárik je zaměstnán v ústecké Spolchemii. Je zastupitelem Statutárního města Ústí nad Labem a zastupitelem městského obvodu Ústí n. L. - Město. Zastupuje náš klub KSČM v dozorčí radě AVE.

Viktor Malinkovič

56. místo na kandidátce KSČM do ZÚK

Viktor Malinkovič je zastupitelem Městského obvodu Ústí nad Labem - Střekov. Momentálně je jediným členem rady obvodu a jako místostarosta řídí obvod. Je prvním takto vysoko postaveným funkcionářem za KSČM ve struktuře města zvoleným po roce 1989.

Rozhovor s naším kandidátem do Senátu zveřejněný v Haló novinách 7. června 2016

Evropská unie ano či ne?

Když jsme v roce 2004 vstupovali do Evropské unie, větší část národa považovala tento krok za vykročení správným směrem. S odstupem let můžeme bilancovat. Jdeme správným směrem? Zeptali jsme se JUDr. Stanislava Körnera, kandidáta pro senátní volby (volební okrsek č. 31 - Ústí nad Labem a část okresu Litoměřice), na jeho pohled k této problematice.

Můžete se zamyslet nad naším členstvím v Evropské unii. Jaké přínosy pro naši zemi můžeme uvést?

Jako jednoznačný přínos mohu uvést především volný pohyb osob, zboží, práce, služeb a kapitálu, což značně rozšířilo možnosti jak pro širší uplatnění individuálních schopností každého jednotlivce nejen v jeho profesním životě, ale i v životě osobním (rekreace, cestování atd.). Otevření přístupu na evropský trh umožnilo českým firmám nabídnout své výrobky tam, kde to do té doby bylo poměrně složité. Možnost čerpání dotací z evropských fondů zase vytváří podmínky pro investice v České republice, ať se jedná o zcela nové projekty nebo o rekonstrukci či modernizaci stávajících. V souvislosti s čerpáním dotací z EU však vidím jeden velký problém, a tím je těžkopádnost a nepřehlednost našich vnitrostátních předpisů, které toto čerpání upravují, což také vytváří prostor pro korupci několika „zasvěcených“. Myslím si, že v tomto směru Česká republika podcenila přípravu na vstup do EU, a bylo by na místě zkusit s tím pokud možno co nejrychleji něco udělat, protože se jedná o významné finanční toky, jejichž nečerpání by se nám v budoucnu mohlo sakramentsky vymstít.

Dobře, teď však, pokud jsou, nějaké zápory.

Pokud jde o zápory, těch vidím hned několik a všechny je považuji za destruktivní ve vztahu k fungování celé Evropské unie. A začnu třeba zemědělskou produkcí, protože ta nás všechny živí. Snad ani není nutné připomínat případy „rovných“ okurek nebo banánů, protože jakékoli zásahy ze strany evropských úředníků do této oblasti jsou absurdní. Samozřejmě, že by se mělo rozlišovat, jak ten či onen plod vypadá vzhledově, a podle toho stanovit např. rozpětí ceny nebo jakost, ale u potravin obecně by měla být na prvním místě vždy jejich „zdravost“ a výživová hodnota, nikoli vzhled. Jablko mi buďto chutná nebo nechutná, a pokud mi chutná, je mi úplně jedno, jestli je šišaté nebo jestli mi s brýlemi připomíná hlavu jednoho českého politika ☺. Pokud by se mělo něco na úseku zemědělské výroby sjednotit, tak bych asi úsilí zaměřil např. na sjednocení standardů pro veterinární kontroly v živočišné výrobě a pro podobné kontroly ve výrobě rostlinné.

Co vidím jako další zápor, a hodně významný, je role ústředních unijních orgánů, tj. Rady ministrů, Komise EU, potažmo Evropského parlamentu, a jejich normotvorby na úseku sekundární legislativy EU. Zde bych chtěl připomenout především nařízení, směrnice a rozhodnutí těchto orgánů, které mají buď okamžitý dopad na každý z členských států, nebo s jistou prodlevou. Když si uvědomíme, že např. nařízení, jež

je obecně závazným právním aktem EU, závazným ve všech svých částech, je bezprostředně aplikovatelné ve všech členských státech, tak musím konstatovat, že může dojít k situacím, kdy je suverénní stát donucen konkrétním nařízením akceptovat něco, s čím třeba většina občanů tohoto státu nesouhlasí. Podobně je tomu i u směrnic, které se od nařízení odlišují tím, že jsou závazné co do výsledku, ale nejsou bezprostředně obecně závazné. V praxi to znamená, že unijní orgán přijme směrnici, která reguluje určitou oblast nebo problematiku, s tím, že je na každém členském státu, aby ve stanovené lhůtě tuto směrnici v rámci vnitrostátní legislativní činnosti implementoval do vlastního právního řádu. Typickým aktuálním příkladem je chystaná směrnice Rady ministrů vnitra EU o zbraních, jejímž výsledkem mohou být výrazné změny pro sportovní střelce, myslivce i další legální držitele zbraní. Tato směrnice by mohla zakázat například zbraně se zásobníky, tedy např. samonabíjecí pušky a pistole. Méně přísná by mohla být regulace u revolverů, které nemají odnímatelný zásobník, a u některých typů loveckých zbraní. Co chci na tomto příkladu ukázat? Deklarovaným cílem směrnice je boj s terorismem a prevence před teroristickými útoky – jasná, ale hodně hysterická reakce na nedávné útoky ve Francii a Belgii. Celá směrnice je holý nesmysl, protože trestné činy jsou s minimem výjimek páčány s ilegálně drženou zbraní a žádný člověk, který bude chtít spáchat teroristický útok, si nepůjde udělat zbrojní průkaz a nepožádá o povolení k nákupu samonabíjecí zbraně. V České republice je několik stovek tisíc držitelů zbrojních průkazů, kteří mají své zbraně nejen pro ochranu osob, života, zdraví a majetku, ale také pro sportovní a lovecké účely, o sběratelství nemluvě. Všechny tyto osoby jsou evidovány u příslušného útvaru Policie ČR a jejich „štěkáci miláčkové“ jakbysmet. Tady by se měla naše politická reprezentace tvrdě a rozhodně postavit za své občany, a byť třeba cestou jakési „občanské neposlušnosti“ tuto směrnici odmítnout. Vždyť se jedná opět o zásah do práv suverénního státu a jeho občanů.

Sekundární legislativa Evropské unie by tedy podle mě měla mít své určité limity, protože je jasné, že ty „silnější“ státy mohou ty malé vždy „přebít“. Evropská unie přece není žádná federace X států, ale svazek X suverénních států, a suverenita každého z členských států by měla být nad celou unií. Pokud tomu tak nebude, bude tento zápor stále markantnější a bude mnohem více ovlivňovat životy běžných občanů.

Konečně jako třetí minus Evropské unie, třeba ne až tak hmatatelný, vidím každoroční dvojí „putování“ jejich ústředních orgánů mezi Bruslem a Štrasburkem. Myslím si, že čas a finanční prostředky, které jsou na tyto transporty vynakládány, by mohly být vynaloženy mnohem účelněji.

Zastavme se u aktuálního tématu. Velká část členských zemí EU patří k bývalým koloniálním mocnostem. U nich je multikulturalismus delší dobu samozřejmostí, ovšem regulovaný. Myslíte si, tyto země budou schopny vstřebat živelný exodus, který nastal v posledním období? Mimochodem tento útek ze zemí, kde kdysi vládly koloniální mocnosti, je jakousi odplatou za stav společnosti, ekonomiky a života v těchto zemích vůbec, který mnohde po vyhlášení samostatnosti kolonizátoři zanechali.

Osobně si myslím, že žádná evropská země není schopna dlouhodobě vstřebat tisíce cizinců, kteří ilegálně přicházejí do Evropy, bez toho, aniž by se to nepromítlo na životě obyvatel té či oné země. Sociální systémy, jež jsou v některých zemích nastaveny vcelku „štědře“ pro vlastní lidi, mohou dříve či později při současném přílivu cizinců zkolabovat. Multikulturalismus je věc, která může fungovat do té doby, dokud je majoritní většina schopna osoby jiného etnika, rasy, náboženství atd. naučit „žít po našem“, samozřejmě při současném respektování určitých odlišností od domácích zvyklostí. Je ovšem otázkou, zda se mezi lidmi, kteří již delší dobu žijí v Evropě, nenachází tzv. „spící agenti“, kteří čekají na ten správný signál, aby přišla jejich chvíle slávy. Další skutečností je, že jakákoli etnická, rasová či náboženská skupina v některé evropské zemi může představovat svého druhu určitou diasporu, která může sehrát jak roli pozitivní, ve prospěch domovské země, nebo roli negativní, ve prospěch přicházejících „soukmenovců“ a na úkor hostitelské země. Důležitý také je početní poměr mezi „starousedlíky“ a nově přišedších, pokud budou převažovat „domácí“, pak je šance, že „hosty“ naučí, jak se zde chovat, opačný případ nemusí dopadnout dobře.

Ještě bych se zastavil u poznámky o útěku jako o odplatě za stav země po odchodu kolonizátorů. Z historie je více než zřetelné, že dokud kterákoliv koloniální mocnost držela kontrolu nad tím či oním územím, dotyčná kolonie prosperovala a z místních obyvatel se mohly začít formovat, jak se dnes moderně říká, elity. Metropole si udržovala kontrolu nad kolonií prostřednictvím armády a dalších ozbrojených složek (viz např. jednotky britské Východoindické společnosti), včetně domorodých vojáků, a dá se říci, že v koloniích byl pořádek. Po odchodu zástupců metropole moc v nově vzniklém samostatném státě převzali právě představitelé oněch elit, kteří se však dříve či později vrátili ke svému původnímu myšlení. Dříve či později se takový stát ocitl v chaosu etnických a náboženských konfliktů, ekonomika, pokud se vůbec nastartovala, začala stagnovat a samostatný stát se opět dostal do područí někoho silnějšího, nyní však již ne v postavení kolonie, ale v postavení ekonomicky závislého subjektu. Nevidíte v tom určitou paralelu s násilným odstraněním autoritářských vůdců v arabských zemích a následném chaosu a situaci, kdy se do té doby prosperující a ekonomicky relativně nezávislé země opět zmítají ve válečné vřavě a místo k „světlym zítřkům“ kráčejí spíše do tmy?

Jinou kapitolou je „útěk“ ze zemí, kde probíhají nebo hrozí válečné nebo ozbrojené konflikty. Co je příčinou těchto konfliktů a jaká východiska z tohoto stavu se nabízejí?

Odpověď na tuto otázku souvisí s předchozími úvahami, ale k objasnění příčin probíhajících konfliktů je potřeba upozornit ještě na jednu, podle mě hodně často opomíjenou skutečnost. Tou je jeden z „produktů“ západní civilizace, totiž přirozenoprávní teorie lidských práv, doplněná teorií základních svobod. To jsou totiž dva fenomény, které země, z nichž odchází nejvíce lidí do Evropy, historicky neznají a které jsou pro tyto země jakýmsi importem, s nímž neumí zacházet. Lidská práva a svobody neznají ani islám, ani buddhismus či hinduismus, a už vůbec ne animistická náboženství afrického kontinentu. Ti lidé s tím prostě neumí ve své vlastní zemi pracovat a ani nechťejí, jejich náboženství doplněné o různé adaty nebo rodové zvyky jim zcela postačuje. To funguje do té doby, než se setkají s myšlenkami západní

civilizace, často předkládanými s podporou bojových vozidel pozemních jednotek, letectva a válečného námořnictva.

Čím více se touto problematikou zabývám, docházím stále častěji k jedinému závěru, který je současně odpovědí na otázku *Cui bono?* čili *Komu ku prospěchu?* Kterého kontinentu, respektive státu se uprchlická krize fyzicky bezprostředně nedotkne? Takovému, na který se nelze se současnými přepravními prostředky a kapacitami dostat, a těch moc není. Který stát nepotřebuje silnou, jednotnou a konsolidovanou Evropu? Těch je již více. Kdo se obává ztráty svých mocenských pozic v zemích třetího světa? Těch je již méně. Kdo chce hrát roli „četníka světových moří“? Ten, jehož prezidenti se již od let druhé světové války při jakémkoli konfliktu ptají: „Kde jsou naše letadlové lodě?“ Kdo až paranoidně křičí, že jeho letouny a plavidla operující tisíce mil od své země a v bezprostřední blízkosti hranic jiného suverénního státu jsou ohrožovány „nebezpečnými“ manévry ozbrojených sil tohoto suverénního státu na hranicích jeho vzdušného prostoru nebo jeho výsostných vod? Ten, jehož letouny a plavidla v takových prostorách operují. Ať se na mě nikdo nezlobí, ale v průsečíku možných odpovědí na výše položené otázky se objevuje země, která od roku 1866 nepoznala na vlastní kůži válečné hrůzy, země, která naopak z obou světových konfliktů vyšla vítězně a především ekonomicky silnější než kterákoli jiná. Jsou to Spojené státy americké a jejich bezohledná politika, do jejíž realizace jsou díky svému členství v NATO zapojovány i další státy.

Jaká se nabízejí východiska z tohoto stavu? Myslím si, že v první řadě je nutné uvědomit si, že Česká republika je suverénním státem a jako taková by měla vést svou suverénní zahraniční politiku, objektivně vícestranně orientovanou. Z historie víme, že jednostranná orientace naší zemi nikdy příliš nepomohla. Může to někdo nazvat jako „zadní vrátka“, já to tak nevidím, protože jedině ve vzájemné spolupráci všech zainteresovaných zemí, jak na západ od našich hranic, tak i na východ, lze ustát nápor lidí, kteří nelegálně vstupují na území evropských států. Optimální by bylo vyřešit vůbec problém, kvůli kterému se ta masa lidí hnula a vyrazila na cestu, na místě, tj. v zemi původu. Odstranit příčiny konfliktů, kvůli kterým současný exodus probíhá, v první řadě přestat financovat vyzbrojování jakýchkoli nelegálních nestátotvorných struktur, ať je nazveme umírněnou opozicí nebo národními milicemi atd. Na tom by však musel být, když ne celosvětový, tak minimálně celoevropský zájem. Další variantou je, zastavit migrační vlnu ještě před branami Evropy nebo v mezinárodních vodách, respektive nenechat je opustit výsostné vody severoafrických států, třeba i silou a možná trochu i na hraně vůči západní teorii práv a svobod. Od čeho si drží litorální země tu silnější, tu slabší flotily, jestli jenom na přehlídky, tak je to dost ubohé.

Jak zastavit proud imigrantů? Zatím máme štěstí, že se imigranti naší zemi vyhýbají. Skoro by se chtělo říci, budme rádi, že patříme k chudákům Evropy.

Pokud jde o pohled čistě národní, tj. přístup České republiky k tomuto problému, jak jsem již v minulosti konstatoval, současná vláda, podobně jako její předchůdci, tuto problematiku podceňuje, protože to, co zatím předvedla, bylo jen hodně slov a malá demonstrace nasazení policie a armády na hranici. Jenže současná situace nechce slova, dnes je potřeba přestat žvanit, „bouchnout do stolu“ a začít jednat. Okamžitě,

konkrétně a efektivně. A spojit se se zeměmi, které zastávají racionální postoj, v tomto se mi líbí například Slovensko. Je nutné odložit určité konvence, dát dohromady partu schopných lidí, „ranařů“, ne takových rádobyexpertů, kteří se za ně vydávají nebo je takto označí hromadné sdělovací prostředky, promyslet a dohodnout efektivní opatření a okamžitě je začít realizovat. Jedním z těchto opatření by mohlo být zavedení pokud možno co nejpřísnější kontroly státních hranic, např. s využitím dobrovolných záloh Armády ČR a se současným zapojením obyvatel z příhraničních území. Současně je však nutno mít nejen připravené ubytovací kapacity, včetně ostrahy a dalšího obslužného personálu, ale především mechanismy, jak případné ilegální migranty a odmítnuté žadatele o azyl dokázat vrátit zpět.

U nás v „Czechii“ panují naprosto odlišná pravidla života než je tomu v zemích, odkud do Evropy míří proudy zájemců o život s námi. Asi v dohledné době dorazí část těchto lidí i k nám. Jak se na tuto vlnu připravit, ona totiž asimilace v našich podmínkách se u jiného etnika nedaří více než 600 let?

Pokud jsou tím etnikem míněni Cikáni, tak by možná nebylo špatné „tréninkově“ začít u nich, ještě před tím, než do ČR dorazí nějaká větší vlna ilegálních migrantů. V první řadě je nutné trvat na tom, že kdo chce žít v tomto státě, musí přijmout jeho pravidla. Cizí pravidla lze akceptovat pouze do té míry, dokud neohrožují vlastní historické, kulturní a další tradice naší společnosti, to znamená žádné burky, níkáby nebo kapuce a šály/šátky přes tvář, žádná šaría, žádné mešity, žádné minarety, žádná ženská obřízka, vyznávání kultu ano, ale privátně. Chceš tady žít, tak se v první řadě musíš přizpůsobit Ty nám, tj. nauč česky, respektuj české zákony a respektuj svého hostitele, protože tady není Orient. My jsme si svoji společnost budovali více než tisíc let a jsme na svou historii, i přes některé její více či méně temnější okamžiky, hrdí. Pokud se mnou někdo nesouhlasí, ať si zkusí zajet třeba do Saúdské Arábie a chtít tam postavit kostel nebo katedrálu a uspořádat mariánskou pouť, rád si pak poslechnu jeho zkušenosti.

Když se vrátím k sociálnímu systému, který je u nás nastavený tak, jak je, a který umí převážně právě příslušníci výše uvedeného etnika „vyčerpat“ až do dna, je nutné jeho přenastavení tak, aby byl použitelný jak pro občany ČR, tak i pro případné „ilegály“, případně osoby, jimž bude poskytnuta v ČR mezinárodní ochrana. Ten systém by ale měl být nastavený v duchu hesla „Kdo nepracuje, ať se nepřežírá!“ a tak zpracovaný, aby neumožňoval jeho snadné zneužití, jako je tomu dnes. Klidně by se mohlo jít buď cestou životního minima na člověka, přitom by bylo možné vyjít např. z předpisů upravujících v rámci cestovních náhrad stravné, nebo snad trochu drastičtěji, třeba cestou přidělu základních potravin. Žádné poukázky nebo stravenky. Vyšší standard poskytnout pouze těm, kdo prokáží, že jsou schopni pracovat ve veřejném zájmu a na veřejných pracích. Zapojení do veřejných prací uchopit jako poctu, nikoli hanbu. Místo dotovaného bydlení zajistit bydlení odpovídající přínosu konkrétní osoby pro společnost, za vybydlené byty neposkytovat žádnou náhradu. Děti musí chodit do školy a po škole nikoli na úřad práce nebo na sociálku, ale do práce, byť v rámci veřejných prací. A to všechno by mělo platit obecně pro všechny, kdo chtějí žít v České republice.

Úkoly OV KSČM a ZO KSČM (SSK) na červenec – srpen 2016

1. Na úrovni OV KSČM :

- zhodnotit plány práce v ZO KSČM, stranických skupinách za 1. pololetí roku 2016
- projednat plány práce v ZO KSČM, stranických skupinách na 2. pololetí roku 2016
- zajistit naplňování úkolů ke krajským a senátním volbám PČR v naší okresní organizaci KSČM

2. Ve výborech ZO KSČM a SSK :

- začít zabezpečovat volební kampaň v okruhu své působnosti do krajského zastupitelstva a Senátu PČR
- zkontrolovat obsazení okrskových volebních komisí

3. Na členských schůzích ZO KSČM a SSK:

- začít zabezpečovat úkoly související s volbami do kraje a Senátu PČR
- připravit podíl na volební kampani v okruhu působnosti ZO KSČM a SSK

4. Ekonomické úkoly:

- vyhodnotit placení příspěvků za 1. pololetí roku 2016, včetně volebního fondu
- zahájit výběr členských příspěvků a volebního fondu na 2. pololetí roku 2016

5. Významná výročí:

5. 7.	Den slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje
6. 7. 1415	Upálení Mistra Jana Husa
29. 8. 1944	Slovenské národní povstání

6. Akce na červenec – srpen 2016 :

25. srpna 2016 od 15,00 hodin zasedání VV OV KSČM, kancelář předsedy OV, členové VV

5. září 2016 od 15,00 hodin porada předsedů ZO, SSK, zasedačka OV č.16 předsedové

Životní výročí ZO KSČM

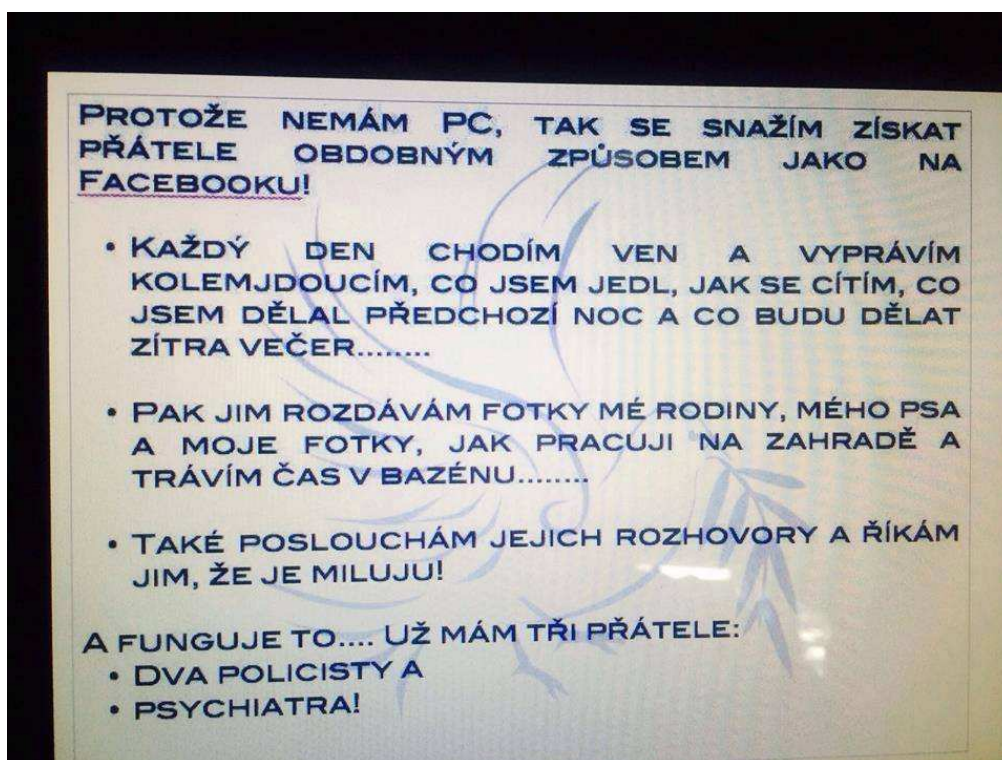
v měsíci červenec – srpen 2016

Miluše Charvátová	1.ZO	79
Jindra Rydvalová	13.ZO	78
Vladimír Pech	17.ZO	96
Jaromír Pokorný	19.ZO	90
Jitka Ježková	19.ZO	64
Jan Švestka	3.ZO	81
Věra Boušková	3.ZO	85
Miroslav Horký	31.ZO	67
Martin Cichý	50.ZO	39
Ludmila Chrpová	52.ZO	59
srpen		
Marie Trnková	28.ZO	78
Vladimír Čech	13.ZO	68
Josef Melena	13.ZO	96
Danuše Bartošová	17.ZO	87
Květa Šulcová	17.ZO	87
Jaroslava Mužíková	2.ZO	65
Pavel Vodsedálek	24.ZO	61
Vavřínek Kasčák	24.ZO	84
Věra Králíčková	24.ZO	84
Alena Moravcová	24.ZO	68
PaedDr. Petr Brázda	24.ZO	72
Malvína Hippmannová	24.ZO	70
Bohumil Pecka	28.ZO	28
Jana Gruberová	3.ZO	68
Břetislav Novotný	3.ZO	84
Jana Weberová	31.ZO	78
Ladislav Němec	31.ZO	70

**OV KSČM Ústí nad Labem všem jubilantům přeje
všechno nejlepší, hodně zdraví a osobní pohody**

Něco málo z lidové tvořivosti

Když hlídá táta.

Tři etapy života ženy

Svobodná

Vdaná

Rozvedená

Tři etapy života muže

Svobodný

Ženatý

Rozvedený

Přejeme Všem krásné léto !!!!!!!!!!!!!!!